

Vraag:

Afgelopen sjabbat zijn we in een Messiasbelijdende Joodse synagoge geweest en enkele weken geleden hadden we een kijkje genomen in een dienst in een Charismatische Messiaanse gemeente. Wat ik persoonlijk miste in de synagoge is worship. Er was wel een zangdienst met mooie Davidische dans maar zelf houd ik meer van een zangdienst waarbij de zangleid(st)er je als het ware meeneemt in aanbidding. Tijdens de dienst in de Charismatische Messiaanse gemeente was dit wel meer aanwezig. Wij Nederlanders zijn daar meestal veel te 'nuchter' voor. Toch heb ik ontdekt dat je juist door deze manier van uiting geven aan je aanbidding (aanbidding is in de eerste plaats een levenshouding) je als het ware in de Troonkamer van Adonai kan brengen, dus in de aanwezigheid van de Allerhoogste. Een goed boek hierover is: Worship-Warriors (ascending in worship - descending in war) van Chuck D. Pierce en John Dickson. Hoe denkt u hierover?

Antwoord:

Ik vind het fijn dat u reeds een keer in een Messiasbelijdende Joodse synagoge bent geweest en ik hoop dat u deze diensten nog vaker zult bezoeken en er een betere indruk van zult krijgen dan de eerste keer. Een Charismatische Messiaanse gemeente daarentegen geniet niet echt mijn voorkeur, want ik hou niet zo van een vermenging van het messiasbelijdende met het evangelische. De christelijke denkwijze in het algemeen en in het kielzoog daarvan de typisch charismatische uitingen van het geloof zoals o.a. het dansen met vlaggetjes, spreken in tongen en luidruchtige worship waar iedereen maar door elkaar heen brabbelt keur ik af omdat ik dit nergens in de Bijbel terug kan vinden. Integendeel! Sha'ul schrijft juist in zijn eerste brief aan de Korinthiërs, dat als de één bidt, profeteert of in talen spreekt, de anderen dienen te zwijgen, want Adonai is geen G'd van wanorde! Ieder op zijn beurt, en juist dat gaat in evangelische/charismatische kringen maar steeds fout. Wees daarom waakzaam en toets alles aan het Woord...

Met vriendelijke groet,
Werner Stauder